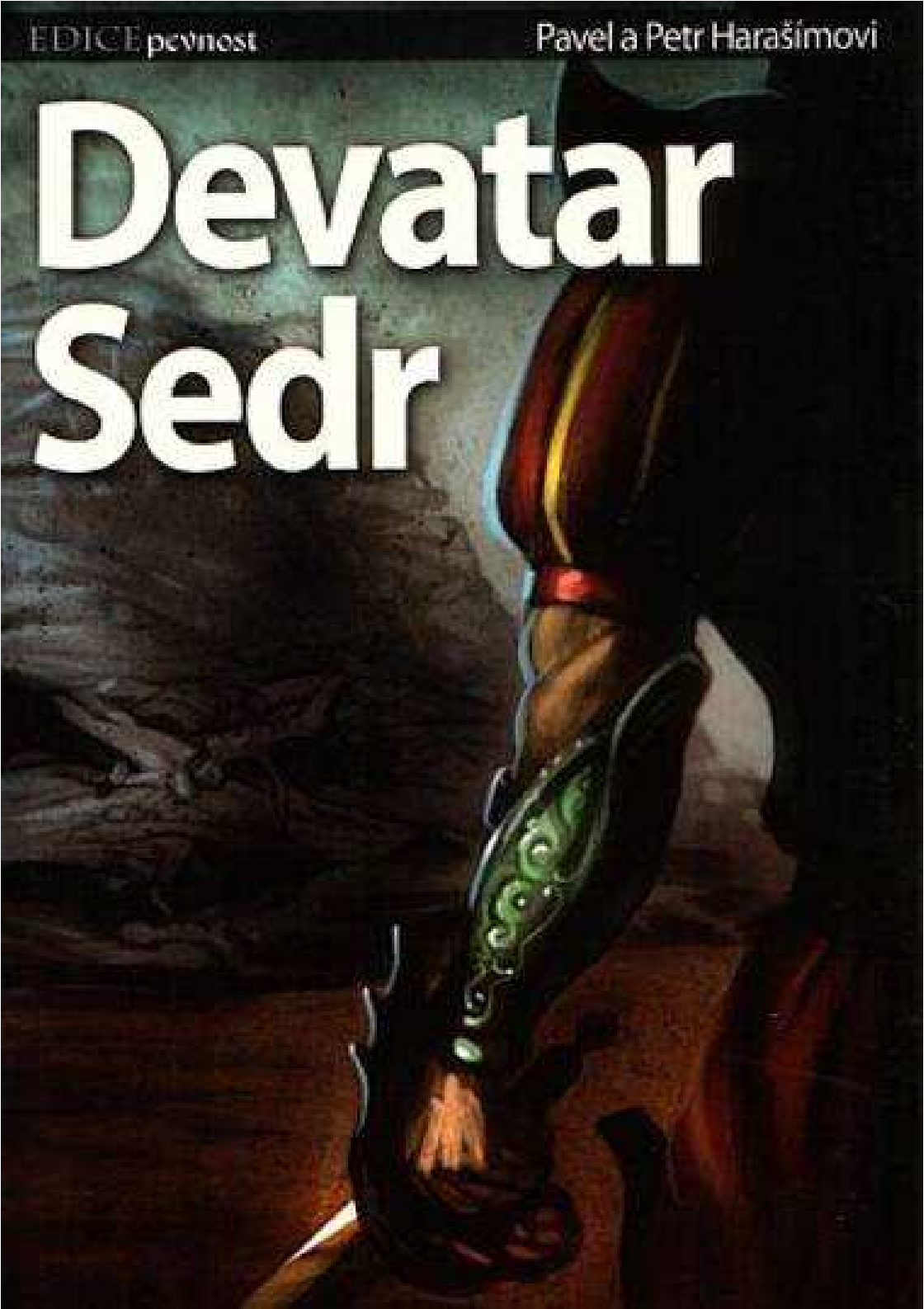

EDICE pevnost

Pavel a Petr Harašimovi

Devatar Sedr

Devatar Sedr

Pavel a Petr Harašimovi

2007

(c) Pavel a Petr Harašimovi

„Z pohádky rovnou do prdele.“

Ofélie Kartouza Trefná
náměstí Všerobora Zdatného
120 sever / 14 západ
Devatar Sedr

Kůň se hnál úvozem, táhnoucím se v dlouhé tenké lince kolem potemnělého hvozdu, už několik dlouhých hodin. Vyděšené zvíře se zmítalo na pokraji sil, svaly ochabovaly, pozornost umdlévala. Několik předchozích dnů zdolávalo s jezdcem na hřbetu rozeklané stezky

vysoko ve studených horách a místo odpočinku se teď bořila jeho kopyta do poddajného mechu úvozu. Mělo strach. Chtělo by utíkat pryč z této noci, kdy se mu ostruhy bezvládného jezdce s pravidelností, nemilosrdně, zabodávají do slabin.

Klisna se neuklidnila, ani když je úvoz vyvhnul do široké křižovatky kupeckých cest. Z posledního zbytku sil se postavila na zadní a zaržála bolestí. Hořící město tyčící se nedaleko ji spoutalo stíny a chlad řinoucí se z jeho okázalých hradeb nebyl ani v nejmenším způsoben ročním obdobím. Bezduchý jezdec klisnu pevně sevřel koleny a přitiskl se těsně ke zpocenému tělu. Zrychlený šepot byl stejně chladný a stejně hrůzný jako ztichlé, ohněm a kouřem nasáklé město. Cítila na sobě teplo jezdce, kterého znala, ale z jeho slov k ní promlouval někdo jiný, někdo, komu nerozuměla. Zem v kruhu kolem klisny se začala rozestupovat a trhat, jako kdyby ji něco vyvěrající z jezdcova šepotu rvalo na kusy, jako nedočkavý jedlík rve masový koláč zrovna vytažený z pece. Tvor na jejím hřbetu ji konejšivě polaskal, a zatímco se propadali stále hlouběji poddajnou zeminou, která jim doslova ustupovala z pod kopyt, podklesla

klisna pod obrovskou dávkou únavy, jenž se na ni svezla v jednom jediném okamžiku a složila ji i s jezdcem tvrdou ranou do poddajné náruče prokypřené hlíny. O pár okamžiků později se nad nimi zem opět v tichosti zavřela. Nad křižovatkou kupeckých cest z jižní a západní gubernie, střetávajících se nedaleko bran Devatar Sedru, se v mírném vánku vytratilo pečlivé předivo šepotu bezduchého jezdce, který hnal vyděšené zvíře deštěm nasáklou nocí, jako by jim bylo v patách samotné peklo. Za pár hodin bude den a nad Devatar Sedrem vyjde slunce. Do mělkého hrobu se však jeho paprsky nedostanou, ani nikdo jiný, ani srdceryvný nářek, který stéká v krůpějích po hradbách města, ani to, před čím bezduchý jezdec v poslední chvíli unikl.

„Utíkáš, človíčku, utíkáš? Tak utíkej, ale šetři si síly, kdo ví, třeba je budeš brzy potřebovat!“ rozezněl se Motovi v mysli podivný hlas.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

„Kdo jsem, to přece není vůbec důležité, důležité je to, kde jsi právě teď ty, Mote, říkáš si tak, nebo ne?“
znělo to pobaveně a nadmíru posměšně.

„Kdo jsi?“ zopakoval otázku.

„Tvrdohlavý jako vždycky, že ano, človíčku,“
konstatoval hlas namísto odpovědi.

„Kdo jsi?“ zopakoval klidně potřetí. Měl ve svém
snu dostatek času na hloupé otázky.

„Tak jinak, vítej nazpět v Devatar Sedru,“ řekl
mu hlas.

„Devatar Sedru?“ zeptal se zaraženě. Takové by
sny neměly být. Ne jeho sny.

*„Říkal jsem ti, že je důležitější vědět, kde se za
chvíli probudíš, než se donekonečna ptát, kdo jsem já,“*
pokračoval hlas dál.

„Znám tvůj hlas?“ zavrčel Mot.

„Ještě abys ho neznal!“ zase ten nádech
posměchu.

„Proč bych se měl probudit v Devatar Sedru?“
zeptal se už s neskrývaným podrážděním.

„Konečně jedna dobrá otázka. A odpověď na ni je docela prostá, človíčku, jsi v Detavar Sedru, protože prostě a jednoduše stojíš u jeho hradeb.“

„To není možné! Jsem v Borských kopcích a pojedu tady odtud kamkoliv, jen ne zpátky do Devatar Sedru!“ rozlítil se Mot.

„Ještě chvíli a přesvědčíš se sám, ostatně vždy záleží spíš na tom, kde stojí nohy, než kde se potuluje hlava, Mote.“

„Kdo jsi?!“

„Tebe doopravdy nezajímá, kdo jsem, tebe zajímá, proč jsi se vrátil, věř mi, slyším každou tvou myšlenku. Sám dobře víš, že se chceš vrátit, jen jsi zatím nenašel odvahu podívat se sám sobě do duše.“

„Nemám důvod se vracet do Devatar Sedru,“ zopakoval nasupeně, *„rozumíš?“*

„Nemáš? Doopravdy ho nemáš? A nechybí ti náhodou něco od poslední? Vzali ti víc než jen to, co ti teď schází, vzali ti i duši. Jsi teď nespokojený sám se sebou a užírá tě to jako milencino špatné svědomí. Nenávidíš je za to, co ti udělali, ale nedokážeš se rozhodnout, co s tou vší nenávistí udělat dál. Chceš se

někde schovat, do cizího jména, do cizího příběhu, do cizího života. Ale takhle to nefunguje! Tohle nedokážeš, ani já sám to nedokážu, jsme, co jsme, ne to, co bychom chtěli být.“

„A kdo jsi teda ty?“ zeptal se obratem Mot.

„Nebudu tě ponížovat s odpovědí, přijdeš na to, až se odvážíš podívat se skutečnosti do očí a přestaneš věřit jen tomu, co si myslíš, že jako skutečnost vypadá. Pak budeš vědět, co máš dělat dál.“

„Sám se rozhodnu, co budu dělat dál, jen já sám, rozumíš?“

„Právě proto jsme zpátky v Devatar Sedru, ty už ses totiž rozhodl, Mote.“

„Já že jsem se rozhodl vrátit se zpátky do Devatar Sedru? Jeden z nás dvou se musel zbláznit!“

„Je to jako když hodíš kostkami,“ pokračoval nevšimavě hlas dál ve své řeči, „netušíš, co ti může padnout, ale už jsi je hodil a ony se jednou zastaví. A až se probereš, uvidíš sám, co jsi udělal.“

„Co jsem udělal?“

„Už nemáme moc času, seber prostě nazpět, co je tvoje, jinak nikdy nenajdeš klid, ať už se nakonec ocitneš kdekoliv.“

„Nerozumím.“

„No, prostě, vítej doma, synu! A moc mi neděkuj, že jsem ti zachránil krk a donesl nás až sem, nejsem na to zvyklý.“

Mot s trhnutím procitnul ze sna, pevně zapříčený v sedle koně, hlava mu třesla a v uších mu hučelo, jako kdyby se zrovna vynořil z nějaké obrovské hlubiny. Chvilí ještě nerozhodně vrávoral v mrákotách a pak, když mu všechny svaly naráz povolily z křeče, se jednoduše svezl z koně a s okázalostí padl rovnou do kaluže, vedle které jeho klisna nehnutě stála. Chladná voda ho sevřela v ledovém objetí a vzala mu na chvíli dech. Muž pak na malý moment jakoby zkameněl, aby v dalším okamžiku z kaluže doslova vystřelil, dřív než stačilo jeho oblečení pořádně nasáknout vodou.

„Sakra!“ vznesl se k nebesům jeho výkřik jako havraní zaskřehotání. Stál uprostřed opuštěné cesty blízko záplavy hrobů, náhrobků a hrobek, ale to mu vůbec nevadilo. Zakrátko se zmohl ještě na „No do prdele!“ a pak ztichl. Ten zatracený, podivný sen nelhal. Mot téměř bez ducha a zcela nevěřičně pozoroval město tyčící se před ním. Devatar Sedr mu pohled opětoval. Cítil to. Cítil, že ho pozoruje a vysmívá se mu do očí. Jako v tom snu, kdy se mu vysmíval ten prokletě známý hlas. „Devatar Sedr,“ zašeptal nakonec po dlouhé chvíli, ale spíše to vypadalo, že jméno s odporem vyplivnul. Přes vysoké hradby se hnalo město do mírného potměšilského kopce a jeho konce se ztrácely až daleko za obzorem. Spodní část, průmyslový Sedr, byl lemován hustě spletitou sítí uliček a zákoutí. Nespočet malých domků se tam hnalo v řadách podél našedlých a zaprášených budov manufaktur, nebo kolem dokola lemovaly větší objekty, u kterých se vršily do výšin zásoby surovin. Komíny obrovského komplexu hutí, vražených do protáhlé nížiny nedaleko jižních hradeb, se vytrácely v příliš nízkých oblacích, které spolklly vrcholek potměšilského kopce, až to vypadalo, jako

kdyby ho uřízly. Hlavní cesta spojující Sedr s Devatarem připomínala obrovskou podkovu, která okovala kdysi nespoutané město řádem. Vág, široká řeka, líně protékající mezi luxusem Devataru a ušmudlaností Sedru, posázena přístavy a okrádána mnoha průplavy, se leskla toho rána jako kupecké zrcadlo. V horní části města, v honosném Devataru, bylo Motovi vždycky dobře – napudrované vily, vznosná sídla, trhy překypující zbožím a vrnící obchodem, šlechtěná náměstí s parky, úřady, navoněné gildy, marnivý místoguvernát i samotné zasmušilé zbytky paláce starého Devataru vždycky skýtalý něco, co stálo za povšimnutí a zábavu.

Než se to stalo!

Zatracené město!

Cítil, jak mu v žilách začíná proudit nenávisť, neměl by zde být, nic dobrého ho tady už nečeká. Věděl to moc dobře na to, aby se sem, sám o své vlastní vůli, ještě někdy vracel. Je to pryč! Všechno, co bylo, co kdysi stálo za to v Devatar Sedru, je pryč. Stejně pryč jako jeho pravá ruka, z níž mu laskavě zanechali nicnemohoucí pahýl. A všechno to bylo stále stejně skutečné a stále

bolestivé jako onen potupný cejch, posměšné znamení vypálené doprostřed Motova čela.

Vergla poděšeně zaržála.

„Máš pravdu, jako vždycky, “ poplácal ji jednoruký po špinavém boku, ze kterého se snesla lavina zaprášené hlíny, „nemáme tady opravdu co dělat. Slíbil jsem ti důstojnost a odpočinek, nám oběma je ho zapotřebí jako nic jiného, ale ne tady, tady ne.“

„*Seber nazpět, co je tvoje,*“ zahřměla mu hlavou ozvěna ze sna, jako by jí proběhla bouře.

„Ale já to nechci!“

„*Jinak nikdy nenajdeš klid, ať už se nakonec ocitneš kdekoliv!*“

Polévalo ho horko a zároveň ho mrazilo. Vědomí se mu vlnilo, přelévalo se mezi přítomností a rozostřeným snem. Devatar Sedr se mu houpal před očima jako na houpačce. V jedné chvíli jej něco nutilo vrátit se do něj zpět a hned na to cítil, jak jej nějaká síla táhne od města pryč.

„*Musíš to cítit sám,*“ hlas se vrátil, když se čas na chvíli zastavil, „*jak tě tady zatraceně nechtějí, človíčku, jen nechápu, proč to dělají tak šupácky, ale já na to*

přijdu! Nechtěli ani mě, a to mě sere daleko víc. Chceš-li vědět, proč se ti to všechno poslední dobou děje, odpověďi nepochybně najdeš v Devatar Sedru. Mimo jiné. Ať tak nebo tak, nic z toho, co se stalo, nebyla žádná náhoda. Někdo mi šel tebou po krku, ale já taky umím do pěti počítat. Zjistím, kdo to byl, a pak mu pořádně nakopu prdel, že se nebude stačit divit.“

„Kdo jsi?“

„Vždyť to víš, jen si to bojíš připustit.“

„Varete?“

„Už to déle neudržím, tak se tady zatím měj, človíčku.“

„Varete!“ Realita si zase přisvojila běh věcí a nechala Motův výkřik proletět bez povšimnutí hřbitovem.

„Takže to s tebou ještě neskončilo?!“ křičel dál Mot a křičel z plných plic na Devatar Sedr, až se zajíkal. *„Proč jsi mne zatáhnul zpátky? Ale víš ty co,“* křikl nakonec, *„vezmu si to, co je moje, třeba v tom máš přece jen pravdu, a pak prostě pojedu dál, slyšíš mne?! A už se sem nikdy nevrátím!“*

„Sednu na koně a zastavíme až dole u Krucifixu!“

„Co ty na to?“

„Vidíš, mlčíš!“

„Vždyť je už taky po tobě!“

Ještě, když se Mot protahoval hustým křovím oddělujícím cestu od hřbitovního kvítí, byl plný vzteku. Nikdy neměl rád, když mu někdo křížil plány, když už si dal tu práci si je připravit. Natož, aby mu někdo říkal, co má a co nemá dělat.

Městský hřbitov ležel na jižním cípu Devatar Sedru, vyobcovaný časem a populační explozí za hradby města. Daleko, ale nadohled od posledních domků, pod přísnou kuratelou ticha a zdánlivě klidného odpočinku. Bezelstně se rozpínal dolů po mírném svahu, až ho nemilosrdně pozřela bažina vehnaná do zlověstného svazku s mrtvolně šedým lesem, který se táhl široko daleko. Tady se živým nikdy nelíbilo a mrtví si zase nikdy nestěžovali. Tady město chránily jen rozlámané zuby hradeb, žehrající na vysoké ceny zdiva, tady byl zbytečný přepych vyzbrojených strážnic a hlásek. Tady byl jen hřbitov. Tady bylo vždy z celého města nejbezpečněji.

Když se Mot s klisnou ocitl na hrobovém panství, na chvíli se přeci jen ještě zastavil. I samo začínající jaro se toho roku jakoby stále obávalo, že se ona ukrutná a

nekonečná zima zničehonic vrátí a zatne své ledové pařáty do právě rozených poupát, že se znovu pustí do mrazivé hostiny. Aleje stromů rovnající hřbitovní uličky byly holé a vypadaly jako zkroucené prsty starcových rukou, stejně seschlé a bez jakýchkoliv známek života. Chladem spálená tráva slehla kolem hrobů, až to vypadalo, že i samotný hřbitov je dokonale mrtvý a pohřbený sám do sobe.

Poryv studeného větru mu proklouzl pod kabát a nabídnul mu nabobtnalý závan bažiny. Mot se bezděky otrásl a přitáhl si kabát až ke krku. Ještě stále se zdráhal uvěřit, že může být zpátky, na jediném místě na světě, kde si nepřál být. Jenže město, kdykoliv se k němu otočil, nejenže vyplňovalo celé panorama, ale navíc se tvářilo, jako kdyby bylo všechno v naprostém a dokonalém pořádku. Neustále měl pocit, že ho pozoruje, proklatě nepříjemný pocit.

Pobídl Verglu do mírného kroku jednou z alejí, vedoucí pečlivě udržovaným pásem hřbitova dolů po svahu, který se po několika stovkách metrů zužoval do ostře čnicí špice, které se říkalo, co si Mot pamatoval, Biskupův jazyk. Tady, v okázalém přepychu a přemíře

pečlivosti, srovnání v řadách jeden vedle druhého, nacházeli konce životů spořádání občané Devataru i Sedru, když je udolala tíha vlastního žití či smrt pronásledující nemoc. Cesta pod Biskupovým jazykem už nebyla tak okázalá a už vůbec ne pečlivě spravovaná, vedla je dál pod ostrým srázem, který už mlsně smáčela ostře čpějící bažina. Tady, v malém ohraničeném území, ležely chaoticky naskládány hrubé náhrobní kameny mrtvých měšťanů, kteří svět neopustili dobrovolně, ale rukama vrahů či zabijáků. Zavražděné nepokojné duše přeci nemohly rušit svým křikem a sténáním posvátný klid poutivých a úctyhodných nebožtíků. Po dalších několika desítkách opatrných kroků se dostali na dlouhý pás ladem ležící půdy, koketující se zčernalou vodou bažiny, ve kterém Vergla zanechávala hluboké stopy. Území nikoho a pro nikoho, protože nikdo netušil, kdy se bažina přihlásí o svá práva, která jí kdysi chtěli vzít první osadníci, než po dlouhých letech zjistili, že je to marný a nekonečný souboj s živlem, kterému nikdy neporozuměli. Ještě mnohem dál, až na samotném konci úzké stezky, která se dere nad zapáchajícím bahnem močálu, nejistě přitom balancujíc na samém jeho okraji,

se krčí malý kousek území. Daleko od počestných hrobů, zapomenutý lidskou hloupostí, je koutek těch, co opustili život sami, svou rukou, a tím prokleli duše v nekonečné strádání a neklid.

Mot pobídl Verglu ještě dál, až se dostali ke zdánlivě pokojné hladině bažiny, vždy lačnicí po něčem teplém a živém. Kupodivu i zde ještě byla půda, opomíjená a zanedbaná. I zde někdo ležel a strnule čekal na zapomnění. Říkalo se tady tomu hříšné panoptikum nepoctivého lidu Devatar Sedrského, nebo přesněji trofejní koutek kousků soudce Izáka Zvelebného. Každý z několika tuctů malých náhrobků byl precizně zhotoven z prvotřídního mramoru, na kterém si soudce vždy zakládal, stejně jako na věrném odlitku toho či onoho inkriminovaného kusu lidského těla, který propadl peklu, toho času v zastoupení soudcem Zvelebným, a který se vyjímal na náhrobku v plné kráse a zoufalé marnosti těch, kteří mu byli předlohou. Byla tady hlava stavitele Veržinského, jenž proslul nádhernými stavbami v Koral Graffu, stejně jako stovkami obětí zhroucené Veskalpykovy taverny. Hned vedle vzhlížely k nebesům navždy v tlukotu ustrnulá srdce Matyldy a Esmeraldy

z Melku, zoufalých sester, které neváhaly kvůli neodolatelné touze po milencově objetí otrávit celé své rodiny včetně komornictva, a nakonec se o to pokusily i u sebe navzájem. I celá banda seržanta Martykána, jeden vedle druhého, odťatý kousek po kousku, vystavovala na obdiv to, čím se proslavili, včetně obou psů, kteří byli seržantovi věrni až za hrob. Nezabralo to ani moc času, najít sám sebe. Ruka odťatá v zápěstí, ověčena měšci, prsteny a drahokamy, trčela v prosebném gestu k zamračené obloze a pod ní se skvěl nápis: Zde leží pravá ruka Mota, zloděje z Devatar Sedru, které nic cizího nebylo cizí. Věčná sláva soudci Izáku Zvelebnému a spravedlnosti gubernie.

Mot se ušklíbl, vytáhl z brašny na Verglině boku malou lopatku a pustil se do své vlastní obhajoby.

Vedle Motova kolena po chvíli vyrostla do výše kupa mazlavé hlíny, nasáklá vodou a bahnem, které stékaly v malých pramíncích nazpět do hloubené jámy. Neúnavná levička se znovu a znovu zvedala do výše, kde

jí pokaždé naservíroval dnešní i tehdejší vztek a dostatek dalších sil, aby se zaryla lopatkou hlouběji a hlouběji až k tomu...

Muž bleskově pootočil hlavou směrem k městu a zaposlouchal se.

Žuch, žuch, srst, a znovu a znovu, žuch, žuch, srssst...

Srdce mu zběsile tlouklo v rytmu cizích, neutuchajících zvuků. Nebyl tady sám! Hřbitov hostil dnešního rána i někoho dalšího. K sakru! Ani v nejmenším si nepřál být tady viděn. Vzít a zmizet, nezatěžovat se minulostí, která ho stále ještě bolela a nechtěl si ji připomínat ani v nejmenším. Opatrně odložil zablácenou lopatku a z tlumoku vytáhl meč z Varetovy sluje. V dlani pocítil konejšivý chlad rukojeti, podmanivý a uklidňující. Ostří se v zamračeném svitu zbarvilo do nachova a na čepeli se jako kapičky rosy objevily sotva znatelné ostny. Není na hřbitově sám a nevěří Devatar Sedru, ani co by se za nehet vešlo!

Přivázal Verglu k jednomu ze stromů a pomalu se vydal nazpátek. Ruka počká, ruka mu nikam neuteče a z ničeho cizího už neudělá své. Rozvážně se propletl

zpátky mezi hroby sebevrahů, a ani si už nemohl vzpomenout, kdy naposledy šel stylem zlodějů, kterým ho vyučil Devatar. Ostražitě a tiše, ruce připravené bleskurychle se zmocnit prověšeného měšce nebo dovedně odepnout šperk a klidně s úsměvem zmizet za nejbližším rohem. Myslel si, že stejně jako zapomenulo město na něj, i on zapomenul na vše, co ho v něm dělalo slavným, ale mýlil se. Byl zpět. A vrátil se nejen on.

Proplétal se mezi stromy v aleji, ale všude nekompromisně a pevně vládl klid. Příznaky kopání se nesly odněkud jinud. Měly přísně pravidelný rytmus – *žuch, žuch, srsst* – a jejich ozvěna se rozléhala pustým hřbitovem do všech směrů. Musejí být nejméně tři, uvědomil si, když se choulil za jedním ze stromů a pozorně naslouchal. Možná – ne, určitě – to nebyla jeho věc, kdo a co někde na hřbitově dělá, jako to nemuselo zajímat ty druhé, kdyby dříve zaslechli oni jeho. Možná jen někomu hrobníci kopou hrob. Byl však v Devataru. Dokud bude v tom zatraceném městě, zajímalo ho všechno a všichni. Jednou už tu chybu s nepozorností udělal a nehodlá ji nikdy zopakovat. Nenáviděl Devatar Sedr, ale byla to jen taková platonická nenávist, protože

ta pravá nenávist patřila někomu jinému a Mot to moc dobře věděl. Když se prosmýkl křovím nazpátek na cestu, na které před necelou hodinou procitnul ze sna, jenž se narodil od jiných stal skutečným, snad jen proto, že byl sám o sobě tak nesmyslný a tak nepochopitelný, jako by mu zněl v uších Varetův škodolibý smích. Jiné sny se snad ani neplní.

Ted' už si byl víceméně jistý, zvuky se nesly od Umrlicovy díry – průchodu vyhloubeného v hradbách díky nepříliš vhodnému rozmístění městských bran, jenž sloužil jako poslední cesta všem, kteří se vydali směrem do nekonečna a ještě dál. Musela být, co si pamatoval, za táhlou zatáčkou o pár desítek metrů dál od místa, kde ted' stál. *Žuch, žuch, srsst* neustávalo a stále více a více provokovalo jednorukého muže, protože místa pro hloubení nových hrobů byla od Umrlicovy díry na hony vzdálena. Ještě několik okamžiků se Mot rozhodoval, zda ten jeden krok udělá, protože už nepůjde vrátit, a pak se rozeběhl, aby vklouzl do zákrytu za polorozbořenou zeď, jež se hnala jako vystřelený šíp naproti vzpínajícím se hradbám.

Udělal však jen několik rychlých kroků, pak mu na nohy padla neskutečná tíha, jako by mu na záda naložili několik mlýnských kamenů najednou. Mot se nekontrolovatelně svalil uprostřed cesty na zem. Ležel tam, s nataženýma rukama a doširoka roztáhnutýma nohama, přibitý pevně k chladné zemině, jako by se byl stal náhle její součástí. Půda se pod ním chvěla, vařilo to v ní jako v obrovském kotli rozpáleném do ruda. Drobný štěrk se dal do chrastivého tance a poskakoval po cestě v rytmu jakési neznámé melodie. Nemoha se hnout, nemoha se nadechnout, klesla nakonec i Motova hlava do vlnícího se bahna cesty. Svět zhasl a zatáhl se do černa. Chvilí se nade vším ujalo vlády bezmezná ticho. A pak, bylo to jako kdyby se najednou nadechly a promluvily miliony hlasů, které se rozproudily jeho tělem a zformulovaly mu v mozku jednu jedinou pulsující myšlenku: „My všichni spící jsme v tvých službách!“

Když se mu po chvíli vrátil do plic řezavě čerstvý vzduch a ochablé končetiny dospěly zpět ke ztracené síle a postavily tělo zpět na nohy, Mot klopytal jako špatně sestavená loutka opět kupředu. O zeď držící pohromadě snad jen díky souvislé vrstvě mechu a spletitých

drobných kořínků se musel doslova opřít a několik dlouhých okamžiků lapal po dechu, protože se mu ho stále nedostávalo. Co mu naopak přebývalo byla ona neustále se opakující ozvěna oné podivné věty, *My všichni spící jsme v tvých službách!*, bušící mu o uši. *My všichni spící jsme v tvých službách! My všichni spící jsme v tvých službách! My všichni spící jsme v tvých službách! My všichni spící jsme v tvých službách! My všichni spící jsme v tvých službách! My všichni spící jsme v tvých službách!*

My všichni spící jsme v tvých službách!

My všichni spící jsme v tvých službách!

My všichni spící jsme v tvých službááááááchchchchchch!

„A já přijímám!“ zasyčel z Mota cizí, skřípavý hlas skrze pevně sevřené zuby.

Krátce nato se do všech stran vzneslo ze země protáhlé a řvoucí *Ááááchchchchchch!*

Opřel se zády o zeď, ten povzdech museli slyšet snad všichni v Devatar Sedru, ne-li ještě dál. Co to mohlo být? Nevěděl, ani se o to nechtěl dál zajímat.

Každopádně to byl další důvod, proč odsud zmizet co nejdál a co nejdříve to půjde!

Žuch, žuch, srsst přesto přese všechno neustalo. I když, po pravdě řečeno, jak Mot znal hrobníky, byli to vždy lidi vyznávající odlišný styl práce i života i smrti. A tak se Mot u zdi naklonil a nahlédl přes její zubatý okraj.

Trvalo to jen pár vteřin, než se znovu pomalu opřel o zed', a byl rád, že ho příjemně chladí do zad. Nikdy by se byl sám a dobrovolně do Devatar Sedru nevrátil, to věděl už dávno předtím, než se díky pohledu přes zed' pevně utvrdil v tom, že měl zatracenou pravdu. Každopádně o ni nikterak nestál a každopádně by ji měl raději v Krucifixu nebo kdekoliv jinde, jen ne tady a ne teď. Pravda, mýlil se taky v několika věcech, ale s omylem se dá mnohem snadněji vypořádat než s nepříjemnou pravdou. Nebyli to hrobníci, kteří se nedaleko od umrlcovy díry věnovali hrobnickému řemeslu. A taky to nemohl být hrob, co tam kopali. Bylo jich přinejmenším dobrý tucet, co stihl v rychlosti napočítat. Až na dva z nich stáli všichni po kolena v zemi, ve které hloubili lopatami obrovskou jámu. Kolem nich postávaly v půlkruhu oplachtěné káry

stlučené z nahrubo otesaných kmenů, do kterých byla zapřažena v páru mohutná zvířata, vzdáleně podobná býkům, ale Mot byl především městský člověk, který by ke zvířatům dokázal zařadit cokoliv včetně onoho umně vyvedeného křížence slona a opice, na kterého před časem narazil ve všegubernijském muzeu při jedné z občasných vyjížděk za prací, když se půda v Devatar Sedru stávala příliš horkou a situace snadno výbušnou. Zdráhal se však zařadit kopáče bez výhrad k lidem, ty naopak znal velice dobře, včetně různorodých anomalit, které tu a tam navštěvovaly Devatar Sedr s cirkusem nebo samostatně s karavanou monster.

Nebyl to okamžitý dojem, spíš až ten poslední z těch, které se mu skládaly v mysli ve sledu obrazů, když se tiskl k vodou nasáknutému mechu zdi. Statná a protáhlá horní polovina těla vsazená do pasu, držícího na krátkých, tenkých nohou. Mimořádně dlouhé, šlachovité ruce. Celá postava nepřírozeně prohnutá vzad a jeden vedle druhého měli všichni nezvykle oblé až kulaté tváře, přecházející přes vysoká čela do velké lebky, zužující se směrem dozadu. Jenže to pořád nebylo to hlavní, něco

podstatnějšího mu v celém tom obraze stále unikalo a chybělo.

Cítil to.

Věděl to.

Už když nakláněl hlavu, aby se na celou scénu zadíval ještě jednou, si Mot uvědomil, co bylo tou věcí, kterou prostě viděl nechtěl. Byly to vlastně věci dvě. Obrovská hromada lidských těl nalevo od Umrlcovy díry a druhá, neméně objemná hromada lidských těl napravo od ní. Desítky, možná stovky mrtvých těl poházených bez ladu a skladu na hromadách vzpínajících se až téměř k úrovni hradeb. Další mrtvá těla byla rozeseta různě po zemi, všude tam, kde se skutálela z hromad dolů.

Nikdy nebyl na smrt zvyklý, proplétal se životem, balancujíc sice na jednom z mnoha jeho ostří, ale smrt vždy důkladně vynechával. Špinila by jeho práci a stavěla ji na úroveň zcela normálních hrdlořezů. Tady ji teď ovšem bylo spousty. Hrála na mrtvých tělech všemi barvami. Nedělala rozdílu mezi mužem či ženou, mládím nebo stářím a na počet taky nebrala zřetel. Co se to stalo s Devatar Sedrem? Úcta k mrtvým se v něm nikdy nebrala na lehkou ani levnou váhu. Ostatně gilda

pohřbívačů měla ve městě dlouhodobě sídla v dosti lukrativních lokalitách.

Pohyby kopáčů se ještě více zrychlily, až to vypadalo, že je v jámě nahradil dobře namazaný stroj, který nedělá žádné zbytečné pohyby, nezastaví se, aby si protáhl shrbená záda a trochu si odpočinul, než se pustí do další práce. Ani daňoví otroci, které kdysi mýjeli při hloubení Buderučského kanálu spojujícího jižní a severní guverнии, takto nepracovali. Navíc kopáči mezi sebou nepromluvili za celou dobu, co je Mot pozoroval, ani jediné slovo – ani jediný náznak komunikace, jako by to byly jen bezduché schránky určené pro robotu, které se vzmohly jen na to své monotónní *žuch, žuch, srsst*. Výjimkou byli dva, kteří postávali opření o káry a upřeně pozorovali, jak se jáma prohlubuje. Pak, vypadalo to, že jim někdo vydal povel, oba rychlým pohybem strhnuli z kár plachty. Ty se pomalu vznesly do vzduchu a rozepjaly zmuchlaná křídla jako obrovský pták, který se mihne svitem měsíce, dřív než si jeho málo obezřetná oběť uvědomí, že je pozdě. Na všechno. I pro těch několik dalších mrtvol, pečlivě srovnaných jedna vedle druhé na káře, už bylo na všechno víc než pozdě. Víc

mrtvé už být nemohly. Od ostatních mrtvol se však lišily. Ruce jakoby stydlivě zkřížené na ramenou a absolutní nedostatek ošacení byly tím hlavním rozdílem.

Zatímco Mot uhrančivě pozoroval ostatky lidí na kárách, hledaje přitom odpovědi na otázky, které ještě ani nedokázal zformulovat, dali se i poslední dva kopáči do práce. Nejbližší z mrtvol, za hlasitých protestů ucházejících z jejího nafouklého břicha, přitáhli k jámě. Jeden z nich si k mrtvole kleknul a pomalu a důkladně ji očichal, od pat až po kořínky zplihlých vlasů. Několikrát do mrtvého těla vbodl špičku dlouhého nože a nakonec zavrtěl hlavou. Druhý pak mrtvolu položil na okraj jámy a neobratně jí zkřížil ruce na hrudi. Jako nesmělý kněz. Jako neobratný milenec. Jako nerozhodný zloděj. Kdoví, jak dlouho by tam takto stál, nehybný, s motlitbou olizující mu ševelící rty, kdyby zaraženým ránem neproletěl děsivý hrdelní skřek a za hvízdavého doprovodu svištící sekyry nedokončil náhlý takt. Odřátá hlava vyletěla vysoko, pomalu se v letu kymácela ze strany na stranu, jako by zásadně odmítala to, co se s ní před chvílí stalo, až nakonec spadla k bosým nohám

svých katů. Modlíci se ji uchopil a vhodil ji do mělkého hrobu.

Trvalo to jen několik málo minut, ve kterých se Mot neodvažoval téměř ani nadechnout. Nikdy za tu dobu, co pobýval ve městě, nezaslechl v nepřeborném množství zaručeně pravých historek a stejně pravých příběhů, co kolovaly Devatar Sedrem k dobru, k pobavení nebo k poděšení každou příhodnou chvílí, o ničem podobném. Nikdy se v nich nemluvalo o tom, jak se dá rychle a bez zbytečného patosu rozbourat lidské tělo, naplnit jím obrovské kádě k prasknutí a po pár desítkách minut si prostě vyžádat další tělo. Mot se se směsí zhnusení a fascinace ušklíbl a mnohem důrazněji sevřel rukojeť meče. Řezníci porcovali stále stejně nezaujatě, stále ve stejném rytmu. Praskání kostí a další příznaky nakládání s nebožtíky se neslo ztichlým hřbitovem jako podivné poselství všem, kdo v Devatar Sedru žili a mysleli si, že je vše kolem nich v pořádku. To už se k porcovačům přidávali i kopáči a další kádě se plnily po okraj vnitřnostmi a masem. Jen kosti se vydávaly cestou hlav a sytily lačnou jámu dalším přídělem.

Hrůzné divadlo Mota přimrazilo k zemi a zároveň se od něj nemohl odtrhnout, jako by jej přitahovalo. Změnil se za tu dobu, co opustil Devatar Sedr jako vyvrhel, a jako někdo jiný se do něj nakonec i vracel. Nedobrovolně. Kdysi by vzburcoval polovinu města, kdysi by zavolal o pomoc a utekl těsně předtím, než přijede městská garda, aby zjedнала pořádek a klid. Kdysi by také nevěřil, že tady může narazit na něco tak podobného lidem a přesto tak strašlivě odlišného.

Ghůlové!

Kdysi by se divil.

Dnes už ne.

„Lidé pozapomněli, človíčku, a nejen tady ve vesnici, vůbec všude zapomenuli na to, že jejich svět hostí i jiné. Ale oni existují, človíčku, stačí se jen pozorněji dívat kolem sebe a najdeš bytosti, o kterých jsi ani slovo nikdy neslyšel, najdeš pohrobky magie v tomto světě. Ona si tě našla, človíčku, ale ty v tom teď budeš pokračovat a budeš ji hledat dál a dál, než pochopíš, co ti ostatní nikdy ne, a poznáš, že ona nezapomenu!“ Varetova slova se mu připomenula, jako by opět stál před ním a před

rozhodnutím, zdali to, co chtěl tenkrát udělat, bylo to, co opravdu udělat chce.

Ghůlové, zneuctívači hrobů a jejich chráněnců, požírači lidského masa, to, co se stalo z těch, kteří přešli za horizont a přestali být lidmi. Nikdy by nevsadil pěták na to, že je může potkat tady, v Devatar Sedru, kde vyrůstal, kde se proháněl po nocích a bál se jen opilců a těch zlodějů, kteří byli schopných čehokoliv.

Dodatečně se Mot otřásl strachem, za všechny ty noci v dětství, a pak tiše, s napůl sešpulenými rty, jako by s tím vším nesouhlasil, vypustil do svého rodného města první příznak magie.

„A to mne chceš, človíčku, udolat strachem, co ti nedovolí se na mne ani pořádně podívat? To si myslíš, že Varet na někoho takového čeká? Ovládej se!“

Otočil se, zabodl meč do země a prudce bodl prostředníkem do prostoru před sebou. Okamžitě ucítil, jak se realita kolem něj zachvěla a všechno, co vnímal, se na okamžik rozvlnilo, jako by jeden svět překryl ještě jedním, protože pro magii jeden svět nikdy nestačí. Bylo to tady, malá odchlípená část prostoru, skrývající v sobě nekonečno s neomezeností, pulsovala před jeho očima a

jeho rozbouřenou myslí. Po chvíli zaváhání se prostředník rozkmital a začal do narůžovělého prostoru vyhřezlé magické podstaty kreslit první znak od doby, kdy opustil Dlouhou Chvíli. Nebyl si vůbec jist, zda ho udělal správně, až když se mu svaly rozeběhl známý zpevňující pocit a tlak v žaludku trochu polevil, věděl, že se nespletl. Podstata se znovu zacelila a oba světy splynuly.

Ticho, které nastalo poté, bylo z kategorie absolutních. Jinak řečeno, kdyby si sem přitáhl palácový gong a tloukl do něj až do zbláznění, vyšlo by to nastejno. Ochranné kouzlo fungovalo dokonale, stejně jako úžasné opalizující zbarvení, halící postavu od hlavy k patě v aureole oslepující mléčně bílé záře.

Proč to udělal?! Chová se jako malé dítě, co ukazuje ostatním svou novou hračku. Nebylo to třeba. Nevěděli o něm, byl v tom kdysi dokonalý, nebýt povšimnut, a to kdysi nebylo zas až tak dávno.

Teď ho pozorovali.

Přišel čas uvažovat, jak rychle umí utíkat. Jestli rychle nebo ještě rychleji, s proslulými hořícími patami za zadkem. Napřímil se a krátký meč zasunul do nosiče

na zádech. Přišel čas uvažovat, jak rychle ho dohoní. Že živé lidi nechávají ghulové na pokoji, patřilo do stejné kategorie pohádek jako třeba to, že neexistují. Cesta od živého k mrtvému je někdy strašně krátká. Zatím se nehýbali. Ghůl se sekerou se pomalu kolébal ze strany na stranu s tichým uspávacím sssšt, sssssšt, prorážejícím vzduch. Doposud shrbená těla se narovnávala do znepokojivé výšky. Už nevypadali jako něco, co právě vylezlo z kanálu a hodlá to zmizet v nejbližší díře. Doposud lidské atributy splývaly z jejich těl, jako když prudký déšť strhává všechno, co se zachytilo na vyprahlé krajině, až na samotnou dřeň. Připomínali natažené luky, které každou chvíli vystřelí. Z kulatých tváří náhle trčela do prostoru ostře čnicí čelist, která deformovala doširoka rozplácly nos, v tváři se ztrácely hluboce zapadlé oči.

Oči, které ho pozorovaly, oči, které kdyby viděly cokoli znepokojivého, daly by rozkazy, a stačilo by jen těm čelistem.

„Do prdele!“ zaklel jednoruký toho rána podruhé, otočil se rychle zpět a náhle se díval dalšímu z ghůlů přímo do očí.

„Vidím,“ řekl pak ten ghůl, „že mám tu čest s mužem, který se nezdá být až tak docela obyčejným zástupcem svého druhu.“

Mot se ani nepohnul. Kdyby ho chtěl ten, kdo mu stál před malou chvílí za zády, zabít, neměl by lepší příležitost a ani to, co před chvílí bláhově udělal v magické podstatě, by mu v tom nemohlo zabránit. Ghůl byl jiný než ostatní na hřbitově. Byl neveliký, ale zavalitý. Na sobě měl jen obyčejnou halenu s krátkou vestou. Dlouhé kalhoty spadaly až k zemi, takže to vypadalo, jako by z ní vyrůstal. Vypadal neškodně a dá se říct že pobaveně. Jen oči mu nepřiměřeně žhnuly v zakulaceném obličejí, až to vypadalo, že krom nich v něm na nic jiného, čeho by si mělo význam povšimnout, nezbylo místo.

„Výborně, výborně,“ pokračoval po chvíli v monotónním hovoru, natáhl ruku a jejím hřbetem se zlehka dotkl slabě podsvícené ochranné bariéry, pak se upřeně a fascinovaně díval, jak je neškodně obtékána, než dodal, „téměř jsem už nevěřil, že něco z toho vůbec někdy ve mém životě uvidím.“

„Já taky ne,“ odpověděl konečně Mot, „a vůbec se mi to nelíbí!“ kývl hlavou směrem k umrlcově díře a kopáčům stojícím kolem jámy. „Ne tady a ne teď, i když je mi to vlastně celkem jedno.“

„Jsou to mí chlapci a dělají jen svou práci,“ opáčil muž, „každý z nás ji dělá, tak jim to neměj za zlé,“ řekl a rozhalil tvář do úsměvu. Vystouplé zuby byly nesouměrně pokřivené, zahlé dovnitř a musely být ostré jako žiletky. „Jak vidíš, patřím k nim. Redo, jméno mé,“ zlehka se uklonil, „ghůl, abych neopomenul rodovou příslušnost a neporušil etiketu, ale to ti asi neuniklo?“ Ve tváři se mu rozprostřel dobrácký úsměv, bez vyceněných zubů dokonce i vypadal jako dobrák, který by mouše neublížil. Mávl na ostatní ghůly, opřel se o zeď vedle jednorukého a pokračoval. „Nikdo z nich ti neublíží, od toho tady nejsme.“

„Nechtěl jsem rušit, jen jsem si hlídal záda,“ podotkl Mot.

„Omluva patří spíše na naši stranu, jen jsme nepočítali s tím, že bychom tady na někoho z vás mohli narazit.“

„Narazit?“ zeptal se Mot.

Ghůlova tvář se zachmuřila. „Časy se změnily.“

„Změnily?“

„Pochopitelně, před časem, kdyby byl náš druh přistižen nad hrobem, pokusil bych se nejdříve vysvětlit, že i my jsme součástí tohoto světa a jako vše v něm jsme závislí na potravě, kterou poskytuje. Což je u mého druhu pochopitelně kámen úrazu, protože my se u jednoho stolu prostě u jídla nepotkáme, pokud tedy nepůjde o ochutnávku vín z Gaudenských vinic, tu si opravdu nenechám nikdy ujít. Kdysi bych řekl něco o tom, že náš jídelníček není pro lidi zrovna asi ten nejpříjemnější, ale pro nás je opravdu otázkou bytí a nebytí. Kdysi bych ti řekl, že můžeme být všichni rádi, že vás, lidi, nejíme jaksi ještě zaživa, jakkoliv je ta legenda veskrze nepravdivá a zavádějící. Kdysi bych tě asi musel nakonec stejně zabít, protože bys z toho, co bych ti kdysi řekl, nic nepochopil, a stal by ses pro nás rizikem, které bychom si prostě nemohli dovolit. Jednoduše proto, že jako jakýkoliv jiný druh chceme přežít, což by byl při našem případném odhalení zcela neřešitelný problém.“

„Takže se časy opravdu změnily? Když ještě dýchám?“

„Pochopitelně, copak jsi kdy slyšel o tom, že by ghůlové pohřbívali lidi do hrobů? Že bychom za vás odříkali modlitby, aby se, kamkoliv se už vydáte dál, vašim duším ulevilo? Kdyby se to rozneslo do světa, byli bychom všem druhům leda tak pro smích. Přesně to tady teď děláme. Hloubíme vám hroby a pohřbíváme vás, jak jen to nejlépe dokážeme. Ptáš se proč? Odpověď je jednoduchá a prostá, prostě protože to nikdo nedělá a my zase nejsme natolik nenasytí, navíc naše skladovací kapacity jsou pro podobné situace naprosto nedostatečné. Naše současné počínání je nevyhnutelné, ať už jsem na ně nahlížel z kterékoli strany. Když se nepostaráme o vaše mrtvé, vaši mrtví se brzy postarají o vás.“

„Nerozumím, ghůle.“

„Redo, Mote, Redo, máme svá jména, i Vás to přeci odlišuje od zvířat.“

Mot pokýval hlavou.

„Nikdy jsem o tom tak neuvažoval, budu se snažit si to zapamatovat, Redo.“

„Nikdo nerozumí tomu, co se tady děje, Mote.“

„Znáš moje jméno, odkud?“

„Nebyl bych svým poddaným dobrým králem, kdybych jej neznal. Mot zloděj, Mot, král devatarských zlodějů. Neznat někoho, kdo má vlastní piedestal v trofejním koutku kousků soudce Zvelebného, to by byla známka neúcty k Devatar Sedru. Mot, který odešel a zase se vrátil.“

„To není tak jednoduché, jak to zní.“

„Nic podobného ani netvrdím.“

„Nevrátil jsem se.“

„Ale přesto jsi tady.“

„Zdá se, že je to tak. Kdysi bych se zeptal, co se tady děje, co se to děje s Devatar Sedrem, ale časy se opravdu změnily. Necháte mne odejít, nebo se mám raději rozloučit se životem?“

„Je libo něco pro zahřátí?“ zeptal se místo odpovědi ghůl a nabídl Motovi čutoru, ze které se linula opojná nasládlá vůně horké medoviny. „A tady to je taky tvoje. Počkám, až dopiješ,“ řekl, a když si Mot dopřál hřejivého nápoje, podal mu ozdobně kovanou skříňku ve tvaru malé rakve s pěti stříbrnými prsty.

„Devatar Sedr už není, co býval,“ řekl ghůl a pod pátravým pohledem člověka si dopřál několik pořádných doušků.

„Co se týká nápojového lístku, můžeš mne nazývat bratrem, bratře.“

„Díky, nedá se sice říct, že by mi zrovna dvakrát scházela,“ poklepal Mot pahýlem na skříňku, „ale když už jsem tady...“

„Nemohu posoudit, Mote, víceméně stále držím pohromadě.“

„Tak toho si važ,“ usmál se koutky úst Mot, „je to dobrý pocit.“

Ghůl přikývnul.

„No nic, práce a povinnost volá, budeme mít co dělat, abychom vás do večera všechny stihli, a za několik dní zase nanovo. Víš, že jsem už uvažoval nad tím, že pošleme několik lodí s proviantem do Ferkasu a Ventury? Ale ne, nedělalo by to dobrotu. Někdo by si mohl myslet, že z Devatar Sedru se stal ráj na Zemi a chtěl by z něj jen malý kousek, ale už by odtud nikdy neodjel.“

„Jak to myslíš, zase nanovo?“